

Arrest

nr. 234 534 van 26 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louis Schmidtlaan 56
1040 ETTERBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient op 23 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 16 december 2019 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, in het bijzijn van een tolk die het Dari machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 24 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat). Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. N., heeft de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit Khoshatdal, een dorp gelegen in het district Jaghatu, in Ghazni. U bent Hazara van etnie en sjiitische moslim. U woonde voor uw vertrek uit Afghanistan in de stad Kabul. Omdat uw broer u strikte regels oplegde bij het bidden en omdat uw moeder aandrang op uw vertrek, verliet u omstreeks mei 2017 Afghanistan. U kwam in oktober 2017 op het eiland Lesbos in Griekenland aan, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef in het Moria vluchtelingenkamp tot het voorjaar van 2018. U werd overgeplaatst naar het Pikpa kamp na een incident, waarbij uw vriend tijdens een dronken avond poogde om u te verkrachten. In januari 2019 ontving u in Griekenland de status van subsidiaire bescherming. U diende hiertegen beroep in omdat u erkend wilde worden als vluchteling. U ontving uw Griekse verblijfsvergunning en vroeg een Afghaans paspoort aan bij de ambassade. Al uw documenten waren in orde omstreeks juni 2019. Zonder de uitkomst van uw beroepsprocedure af te wachten verliet u op 15 september 2019 het Pikpa kamp en vertrok op 17 september 2019 met het vliegtuig naar Duitsland. U reisde door naar België waar u op 23 september 2019 binnen kwam en diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende.

U haalt aan dat u niet kan terugkeren naar Griekenland omdat u vreest dat de Arabieren u iets zullen aandoen. U deelde in het Pikpa kamp immers een kamer met iemand die in een video had gezegd dat de Arabieren allemaal lid waren van IS. De video werd op 29 september 2018 gepubliceerd en nadien kwam er een bende Arabieren naar uw kamer in het centrum om hem te zoeken. U denkt dat als deze Arabieren een negatieve beslissing gaan ontvangen over hun verzoek om internationale bescherming dat ze uw kamergenoot gaan zoeken, en dat als ze hem niet vinden, ze zich tegen u gaan richten. Daarnaast haalt u aan dat u niet kan terugkeren omdat Griekenland u niet meer zal ondersteunen: u zou niet meer in het kamp kunnen wonen en er is een nieuwe wet die stelt dat diegenen die een positieve beslissing ontvingen geen geld meer zouden krijgen.

U legt volgende documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek: uw originele taskara, artikelen over de situatie van hazaras in Afghanistan, artikelen over de situatie in het vluchtelingenkamp Moria, foto's van u en uw kamergenoot, een foto van de internetpagina waar de video van uw kamergenoot werd gepubliceerd, een foto van een banktransactie en foto's van uw moeder en schoonbroer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Hoewel u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde minderjarig te zijn, werd dit na leeftijdsonderzoek niet bevestigd. Verder heeft u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier (CGVS, p.6, Verklaring DVZ, blauwe farde administratief dossier), blijkt dat u in Griekenland de status van subsidiaire bescherming heeft verkregen in Griekenland.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

U stelt niet te kunnen terugkeren naar Griekenland omdat u de Arabieren vreest die het gemunt hadden op uw kamergenoot. U stelt dat u vreest dat zij, als zij een negatieve beslissing ontvangen m.b.t. hun asielerzoek eerst op zoek zullen gaan naar uw kamergenoot en als ze hem niet vinden u gaan zoeken. Uw vrees is met andere woorden volstrekt hypothetisch. U haalt geen gebeurtenissen of elementen aan die deze vrees aannemelijk maken. De mannen die u stelt te vrezen zijn één keer naar uw kamer gekomen op zoek naar uw kamergenoot, maar hebben u voor de rest ongemoeid gelaten. Hoewel u stelt dat u eenmaal naar de politie bent geweest om deze problematiek aan te kaarten kan u hierover geen documentatie voorleggen. Buiten dit eenmalig niet gedocumenteerd bezoek aan de politie heeft u geen andere stappen gezet om bescherming van de Griekse autoriteiten te krijgen (CGVS, 7-9). U slaagt er met andere woorden niet in om aan te tonen dat de bescherming uitgaande van Griekenland niet actueel of ontoereikend zou zijn.

Daarnaast haalt u aan dat u door Griekenland niet zal worden ondersteund omdat u niet meer in het kamp kan blijven en geen recht meer heeft op geld.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden. Het is zo dat dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u voorgelegde documenten kunnen niet tot een andere conclusie leiden. Uw taskara is enkel bij machte om uw identiteit aan te tonen, hetgeen in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De foto's zijn wat ze zijn, afbeeldingen van u met een persoon waarvan u stelt dat het uw kamergenoot is en afbeeldingen van uw familieleden. De print van de pagina waar de video op stond gepubliceerd noch de print van een banktransactie toont uw vrees of het gebrek aan bescherming van de Griekse overheid aan, en de artikelen over hazaras en vluchtelingen in Griekenland betreffen de algemene situatie en niet uw persoonlijke situatie.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in

wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)."

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming geniet in Griekenland en bijgevolg niet kan worden teruggeleid naar Afghanistan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM); artikelen 4 en 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; artikelen 48 tot 48/7, artikel 57/6 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 4 en artikelen 11 tot en met 35 en volgende van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking); artikelen 33, 34 en 35 van de Richtlijn 2013/32/EU van Het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking); artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

Na het citeren van de bepalingen waarvan de schending wordt aangevoerd argumenteert verzoeker, wat betreft het risico op vervolging door de Arabieren in Griekenland als volgt:

"Verzoeker heeft meermaals duidelijk aangeduid dat hij, ingeval van terugkeer naar Griekenland, vreesde om vervolgd te worden door Arabieren die momenteel in Griekenland verblijven. Verzoeker meent echter dat deze vrees onvoldoende geanalyseerd werd door verwerende partij, die deze vrees onvoldoende serieus neemt, ondanks de ernst van de feiten. Inderdaad, verzoeker werd onvrijwillig in een belangrijk conflict verwickeld op het eiland Lesbos : In mei 2018, is er een grote ruzie ontstaan tussen de Arabieren en de Koerden in het kamp van Moria, op het eiland Lesbos, waardoor verschillende personen omgekomen zijn en gewond zijn geraakt (stuk 10). Verzoeker heeft persoonlijk

niet deelgenomen aan dit gevecht. Diezelfde nacht, werden meerdere Koerden overgebracht naar het centrum waar verzoeker verbleef, Pikpa, dat ook op het eiland van Lesbos gelegen is. Daar heeft de kamergenoot van verzoeker, S. A., die ook Koerd is, de nieuwe Koerdische aankomelingen onder zijn hoede genomen en is zo de leider geworden van de Koerden in het Pikpa-kamp. In september 2018, heeft S. een interview afgelegd voor een reportage voor de Duitse media DW1 : <https://www.youtube.com/watch?v=VtIOrP6FvOo>. Deze reportage ging over de terreur in Moria door, onder andere, de aanwezigheid van IS-leden in het kamp en het conflict tussen de Arabieren en de Koerden. De enige persoon die in deze video niet met verborgen gezicht getuigt, is S., die duidelijk verklaard heeft dat er in het Moria-kamp IS-leden aanwezig waren (stukken 7 en 8). Deze reportage werd logischerwijze zeer slecht ontvangen door de IS-leden en de Arabieren van het Moria-kamp. Zij die zich door deze reportage gevisieerd voelden, zijn dus op zoek gegaan naar wie de persoon was, die met open gezicht getuigd had, en zijn zo de identiteit van S. te weten gekomen. Na een eerste bedreiging, werd S. verplaatst naar een geheime kamer in het Pikpa-kamp. Wanneer de Arabieren naar de oorspronkelijke kamer van S. zijn gekomen, was S. dus niet aanwezig, maar wel zijn kamergenoot, verzoeker, die bijgevolg ook bedreigd werd door de Arabieren. Hij werd hierna nogmaals bedreigd. De link tussen S. en verzoeker wordt bewijst door verschillende foto's (stuk 9). De leiding van het Pikpa-kamp heeft enkele voorzorgen genomen opdat verzoeker geen problemen meer zou krijgen in het kamp : zij hebben hem een noodnummer gegeven waarop hij op elk moment van de dag en nacht iemand kon bereiken. Aangezien het aantal incidenten in het kamp, is deze maatregel uitzonderlijk. Zoals hij dit ook vermeld heeft gedurende zijn verhoor, is verzoeker ook naar de politie gegaan. Deze heeft echter niets gedaan om verzoeker veilig te stellen : de politie heeft hem gezegd dat hij de verantwoordelijken moest noemen en meebrengen, maar hij kende natuurlijk de identiteit van zijn belagers niet. Verzoeker voelde zich dus helemaal niet meer veilig in het kamp en ging bijna nooit meer naar buiten. Wanneer hij de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg, heeft verzoeker het kamp moeten verlaten. Verzoeker had dus na zijn vertrek uit het kamp, helemaal geen bescherming meer en heeft bijgevolg besloten om Griekenland te verlaten. Verzoeker vreest nog steeds deze Arabieren, aangezien zij een duidelijke link gelegd hebben tussen S. A. en zichzelf. Hij vreest bijgevolg dat zij hem terug zullen vinden, in het bijzonder indien zij een negatieve beslissing zouden krijgen door het interview van S. aan de DW (uitsluiting van de vluchtelingenstatus bijvoorbeeld) en indien zij S. zelf niet eerst zullen vinden. Verwerende partij meent dat de vrees van verzoeker puur hypothetisch is : nochtans bewijst verzoeker duidelijk dat S. een interview heeft afgelegd voor de Duitse media DW en bewijst ook dat S. A. en zichzelf kamergenoten waren en nog steeds vrienden zijn (stuk 9). Verder is het aannemelijk dat de Arabieren, indien zij S. niet vinden, weer op zoek zullen gaan naar verzoeker, omdat hij weet waar S. zich wel bevindt. Verzoeker meent verder dat de IS-leden en Arabieren tegen wie het interview gemunt was, niet te onderschatten zijn. Zij kennen veel mensen en zullen hun vijanden niet met rust laten. De gevaarlijkheid van deze mensen wordt ook bevestigd door talloze rapporten en met name de documentaire waarin S. verschijnt en de andere artikelen in stuk 10. Verder moet er rekening gehouden worden met het feit dat de vluchtelingenkringen in Griekenland klein zijn en dat "iedereen elkaar kent". Deze kringen zijn hoofdzakelijk gelegen in Athene en Thessaloniki. Verzoeker meent bijgevolg dat het redelijk is om te geloven dat de Arabieren hem terug zullen vinden en mogelijk vervolgen, bijvoorbeeld als zij S. zelf niet terugvinden. S. zelf leeft nog steeds verborgen in Griekenland. Hij kreeg onlangs een bescherming in Griekenland en zal dus niet meer in een kamp mogen blijven. Aangezien hij vreest voor zijn leven, heeft hij besloten om het land te verlaten. Hij heeft de intentie om naar Nederland te gaan. Voor verzoeker is het bijgevolg onmogelijk om terug te keren naar Griekenland : hij vreest inderdaad dat hij, ingeval van terugkeer, zonder bescherming, te kwetsbaar zal zijn en dat hij bijgevolg het risico zal lopen van represailles van de Arabieren, in het bijzonder indien zij S. niet zullen terugvinden. Verder is het niet aannemelijk om van verzoeker te verwachten dat hij zich compleet zou isoleren in Griekenland om dit risico te verminderen : verzoeker heeft geen diploma, heeft geen werk, is alleenstaande, zonder enige familie, en het zal dus voor hem niet mogelijk zijn om, zonder bijstand van hulporganisaties / de autoriteiten / kennissen, zich te hervestigen in Griekenland. Verzoeker meent bijgevolg dat verwerende partij de vrees van verzoeker duidelijk onderschat, ondanks de ernst van de feiten en de verschillende bewijzen die hij neerlegt."

Met betrekking tot de effectiviteit van de bescherming stelt verzoeker dat in de bestreden beslissing verwerende partij stelt dat uit het administratief dossier "zou blijken dat verzoeker een internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland, met name de subsidiaire beschermingsstatus (p. 2 van de bestreden beslissing). Echter, verwerende partij rept met geen woord over de effectiviteit van de bescherming van verzoeker na een afwezigheid van het Griekse grondgebied en de mogelijkheden tot hernieuwing van een "verloren" verblijfstitel, volgens de Kwalificatierichtlijn. Verder heeft verzoeker nog geen toegang gekregen tot het administratief dossier en kan dus niet nagaan of verwerende partij daadwerkelijk is nagegaan of verzoeker effectief een internationale beschermingsstatus geniet in

Griekenland in geval van terugkeer naar Griekenland, hoewel hij niet in het bezit is van zijn verblijfsvergunning. Inderdaad, hoewel deze van 24 december 2019 dateert, heeft de raadsman van verzoeker de bestreden beslissing pas op 6 januari 2020 gekregen (waarschijnlijk mede door de feestdagen). Verzoeker zelf is ook op die dag zijn aangetekende brief gaan halen bij de post. Op 6 januari 2020 heeft de raadsvrouw van verzoeker een mail gestuurd naar het CGVS om het administratief dossier van verzoeker te ontvangen. Het onjuiste dossier werd op 7 januari 2020 doorgestuurd, zodat verzoeker momenteel nog geen inzage heeft gehad in zijn dossier (stuk 13). Hij zal dus in de komende weken, zodra hij in het bezit gesteld zal worden van het administratief dossier, zijn verdere opmerkingen via een aanvullende nota aan Uw Raad overmaken". Vervolgens citeert verzoeker een passage uit het arrest nr. 207 875 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te stellen dat de geldigheid van de verblijfstitel centraal staat.

Met betrekking tot de samenwerkingsplicht van verwerende partij argumenteert verzoeker als volgt. "De verantwoordelijkheid voor het verstrekken van de nodige informatie voor het onderzoek van de feiten die hij inroept, ligt in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming. Niettemin moet verwerende partij samenwerken met de verzoeker bij het bepalen van de relevante elementen van zijn verzoek. Deze verplichting tot samenwerking werd door het Hof van Justitie beschreven in het arrest M.M. Ierland, waarvan de conclusies zijn samengevat met de volgende bewoordingen in de memorie van toelichting bij de wet van 21 november 2017 "Deze samenwerkingsplicht werd door het Hof van Justitie in het voormelde arrest M.M. afgebakend. Het Hof stelde dat de samenwerkingsplicht in twee te onderscheiden fasen verloopt: de eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot het verzoek kunnen vormen (= de vaststelling van de relevante elementen), terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of die bewijselementen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming (= kwalificatie van de feiten). Het Hof benadrukte dat de samenwerkingsplicht beperkt is tot de eerste fase en de vaststellingen van de feiten en omstandigheden betreft die als bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen dienen. Het onderzoek naar de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming (tweede fase) behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De Commissaris-generaal draagt bijgevolg in de eerste fase een deel van de verantwoordelijkheid bij het verzamelen van de relevante elementen noodzakelijk voor de beoordeling van de geloofwaardigheid en de gegrondheid van het verzoek. Dit aspect van de samenwerkingsplicht vindt haar rechtvaardiging in de moeilijkheden die de verzoeker kan ondervinden bij het vergaren van bewijsmateriaal (HvJ, C-277H1, M.M. t. Ierland, 2012, conclusie advocaat-generaal Bot, §§ 64-66), de zwaarwichtige gevolgen die een verkeerde beoordeling kan teweegbrengen, alsook het gegeven dat het de taak is van de asielinstantie om een verzoek tot internationale bescherming objectief, onpartijdig en nauwgezet te onderzoeken (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §88). Concreet houdt deze samenwerkingsplicht volgens het Hof van Justitie in dat "indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker." (HvJ, C-277/11, MM. t. Ierland, 2012, §§ 65-66E". In dezelfde zin voorziet artikel 17, §2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voortaan dat : "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven".

Verzoeker citeert vervolgens (en voorziet een vrije vertaling van) paragraaf 196 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees en stelt vervolgens dat "Uiteindelijk heeft de Raad van State reeds geacht dat : « pour pouvoir statuer en pleine connaissance de cause, l'autorité compétente doit procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier ;(...) ». (Vrije vertaling : om een weloverwogen beslissing te nemen, moet de bevoegde autoriteit de feiten grondig onderzoeken, de informatie verzamelen die nodig is voor de besluitvorming en rekening houden met alle elementen van het dossier). Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing, blijkt dat verwerende partij haar samenwerkingsplicht niet heeft vervuld, hoewel dit natuurlijk essentieel is in het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker om na te gaan of verzoeker effectief in Griekenland geniet van een internationale beschermingsstatus en of deze internationale beschermingsstatus vandaag nog steeds geldig is ingeval van terugkeer, hoewel verzoeker niet in het

bezit is van zijn verblijfstitel. Uit wat voorafgaat, blijkt dus dat verwerende partij haar samenwerkingsplicht geschonden zou hebben. Hij heeft echter nog geen inzage gehad in het administratief dossier en kan dus niet met zekerheid weten of verwerende partij al dan niet onderzoek heeft gedaan bij de Griekse autoriteiten naar de geldigheid van zijn verblijfstitel en de effectiviteit van zijn bescherming”.

Wat betreft de conformiteit van artikel 57/6 § 3 van de Vreemdelingenwet met het EU recht stelt verzoeker in essentie dat dit artikel de commissaris-generaal de mogelijkheid geeft “om een verzoek tot internationale bescherming onontvankelijk te verklaren om het enige motief dat aan de betrokkene in een andere lidstaat reeds een internationale bescherming toegekend werd. Dit betekent niet dat verwerende partij het verzoek sowieso onontvankelijk kan verklaren, zonder na te kijken of de internationale bescherming die door die andere lidstaat toegekend werd, de voorwaarden van artikel 20 en v. van richtlijn 2011/95 vervult en dat, bijgevolg, de fundamentele rechten van betrokkene, zoals toegang tot woning, voedsel, medische zorgen en tewerkstelling, weldegelijk gerespecteerd worden. In zijn arrest Ibrahim, Sharqazvi e.a. et Magamadov van 19 maart 2019 (C-297/17, C-318/17 et C-428/17), heeft het Europese Hof van Justitie (hierna HvJ) voor recht gezegd dat het CGVS moet analyseren of er een schending is van het artikel 4 van het Handvest, rekening houden met eventuele kwetsbare groepen.” Verzoeker citeert vervolgens paragrafen 87 tot en met 90 van dit arrest.

Wat betreft de situatie van verzoeker in Griekenland argumenteert verzoeker als volgt:

“Hoewel deze vrees secundair is, heeft verzoeker ook uitgelegd, in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, dat hij onder andere niet in Griekenland kon verblijven omdat hij daar over geen afdoende toegang tot bestaansondersteunende voorzieningen heeft, wat hem des te kwetsbaarder maakt voor vervolgingen door de Arabieren. Dit heeft hij ook duidelijk uitgelegd gedurende zijn interview op DVZ, hoewel hierover amper gesproken werd op het CG VS. Verzoeker heeft met name meermaals geprobeerd om werk te vinden, en heeft zich onder andere aangeboden aan het OAED, de instantie die verantwoordelijk is voor werkgelegenheid in Griekenland. Daar hebben zij hem gezegd dat het voor hem als vluchteling heel moeilijk ging zijn om in Griekenland werk te vinden, hoewel hij bijna perfect Engels spreekt. Recent is verzoeker nog op een Facebook-post gevallen (stuk 11), waaruit duidelijk blijkt dat het voor vluchtelingen in Griekenland hopeloos is om werk te vinden. Verder had verzoeker ook onvoldoende toegang tot huisvesting en vreest dat dit ook het geval zal zij ingeval van terugkeer. Eén van zijn vrienden, M., leeft momenteel op straat, hoewel hij een beschermingsstatus kreeg in Griekenland (stuk 12). Het komt aan verwerende partij toe om na te gaan of een terugkeer naar Griekenland verenigbaar is met artikel 3 EVRM en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beschikbare informatie over de levensomstandigheden van vluchtelingen in Griekenland stelt echter dat de situatie verontrustend is. Alle bronnen wijzen op een duidelijke schending bovenvermelde artikelen en dit wordt ook duidelijk bevestigd door de verklaringen van verzoeker (zie supra).

De levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen in Griekenland laten te wensen over. De Staat neemt geen maatregelen om een minimum aan comfort te bieden. De getuigenissen van inwoners van deze kampen zijn schokkend (stuk 4). Dit is ook één van de vele pijnpunten die werden aangesneden door de Commissaris van de Rechten van de Mens na zijn bezoek aan Griekenland: « La Grèce devrait prendre des dispositions urgentes et adopter des politiques à long terme pour améliorer l'accueil et l'intégration des migrants et pour remédier aux effets pervers des mesures d'austérité sur l'accès aux soins de santé et à l'éducation », a déclaré la Commissaire aux droits de l'homme du Conseil de l'Europe, Dunja Mijatovic, en rendant public le rapport sur sa visite de juin en Grèce. La Commissaire constate avec inquiétude que, malgré les louables efforts déployés par la population et les autorités grecques pour accueillir les migrants, les conditions d'accueil sont nettement en-dessous des normes acceptables, notamment sur les îles. « Il faudrait que les autorités agissent d'urgence pour remédier aux mauvaises conditions d'hygiène et réduire la détresse psychologique et l'incertitude qui menacent la santé des migrants et des demandeurs d'asile sur les îles. Elles devraient en particulier accélérer les transferts vers le continent, où les capacités d'accueil auraient aussi besoin d'être augmentées. Les partenaires européens de la Grèce devraient faire preuve de solidarité en aidant le pays à améliorer les conditions d'accueil », estime la Commissaire. En outre, Dunja Mijatovic est vivement préoccupée par la situation des enfants migrants non accompagnés, dont les conditions d'hébergement et l'accompagnement social laisseraient le plus souvent beaucoup à désirer. Elle déplore que certains soient privés de liberté en application du régime de la « détention de protection ». « Les autorités grecques devraient s'attaquer à ce problème avec davantage de détermination et en particulier cesser immédiatement de placer en détention des enfants migrants non accompagnés. Les enfants migrants devraient également avoir accès une éducation inclusive, afin d'augmenter leurs chances d'intégration. » Notant que la Grèce n'est plus seulement un pays de transit mais devient aussi un pays de

destination, la Commissaire souligne la nécessité d'investir dans l'intégration au moyen d'une politique globale et à long terme axée en particulier sur le regroupement familial, le séjour de longue durée et la naturalisation, l'éducation, la formation professionnelle, les cours de langue et d'intégration, et la lutte contre le racisme et la discrimination envers les migrants. « Je suis aussi très préoccupée par l'impact négatif de plusieurs trains de mesures d'austérité sur les droits de l'homme en Grèce », indique la Commissaire. Le système de santé grec, qui manquerait de personnel et d'équipements, connaît des difficultés de fonctionnement. Associées à la baisse générale des salaires et des pensions, ces difficultés ont entravé l'accès aux soins. « Je demande instamment aux autorités d'intensifier leurs efforts pour recruter du personnel médical, lever les obstacles à la mise en place de la couverture médicale universelle, soutenir le secteur de la santé mentale et favoriser l'inclusion des personnes handicapées. Dans le secteur de l'éducation, les restrictions budgétaires ont entraîné une nette dégradation de la qualité de vie des élèves, des conditions de travail des enseignants et des équipements scolaires. « Les autorités devraient supprimer tous les facteurs qui privent certains enfants d'un accès effectif à l'éducation, notamment au moyen de politiques ciblées favorisant l'inclusion des enfants vulnérables, des enfants handicapés et des enfants roms. » (Rapport du Commissaire aux droits de l'homme, La Grèce devrait protéger les droits sociaux de tous et améliorer l'accueil et l'intégration des migrants, Strasbourg 06/11/2018, <https://rm.coe.inl/report-on-the-visit-to-greece-from-25-to-29-june-2018-by-dunjamijatov/16S08ea5bd>). »

Verzoeker stelt verder dat andere rapporten benadrukken dat erkende vluchtelingen in Griekenland even moeilijke levensomstandigheden ervaren als net aangekomen asielzoekers en dat de toegang tot medische zorg, werk, sociale hulp of huisvesting problematisch blijft. Hij stelt dat erkende vluchtelingen niet dezelfde rechten hebben als Griekse burgers en de regering geen maatregelen neemt om deze situatie te verbeteren. Ter ondersteuning van zijn stelling citeert hij een passage uit *“Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece”*, 23 juni 2017, stuk 3.

Hij stelt vervolgens dat “erkende vluchtelingen Griekenland blijven het slachtoffer van de reeds zeer fragiele sociale toestand van de Griekse staat. Inderdaad, Les perspectives d'intégration et les mesures de soutien envers les réfugiés sont pratiquement inexistantes. Beaucoup sont marginalisés ou exclus en l'absence de mesures concrètes pour l'intégration. De plus, les réfugiés sont confrontés à des difficultés considérables dans le domaine du regroupement familial, un droit qui est refusé à toutes les personnes bénéficiant d'un titre de séjour avec protection subsidiaire. Trouver un logement est particulièrement difficile. Il n'y a pas d'installations spécifiques pour le logement social ou d'autres formes de soutien. De plus, il n'existe aucune stratégie nationale ciblée pour promouvoir l'emploi des réfugiés et, par conséquent, beaucoup sont confrontés à une vie dans la misère. La protection et l'intégration est par ailleurs entravées par la xénophobie et la violence raciste contre les migrants et les réfugiés. Par exemple, le Réseau d'enregistrement des violences racistes (RVRN), un réseau de coordination d'organisations de la société civile appuyé par le HCR, a enregistré 65 incidents durant les neuf premiers mois de 2014, avec des attaques physiques dans les lieux publics contre les migrants et les réfugiés du fait de la couleur de leur peau et de leur origine ethnique. Le nombre réel d'incidents pourrait être beaucoup plus élevé, car seule une petite fraction d'entre eux sont signalés. Les autorités grecques ont adopté une série de réformes et d'actions pour enregistrer, poursuivre et prévenir ces crimes plus efficacement. Toutefois, les réfugiés et les migrants continuent de subir des violences verbales et physiques qui restent impunies. (stuk 5) Racisme is eveneens een probleem voor erkende vluchtelingen die in Griekenland verblijven: De nombreuses agressions motivées par la haine ont été signalées durant l'année. Entre août 2016 et fin 2017, plus de 50 agressions auraient été commises dans la ville d'Aspropyrgos par des groupes de jeunes de la région contre des travailleurs migrants du Pakistan. En juin, des représentants d'ONG nationales ont porté plainte et les autorités ont ouvert une enquête pénale. En octobre, la police a arrêté trois jeunes hommes soupçonnés d'être impliqués dans l'une de ces violentes attaques. Soixante-neuf personnes liées au parti d'extrême droite Aube dorée, dont son dirigeant et ses députés, sont jugées depuis 2015 pour le meurtre, en 2013, du chanteur antifasciste Pavlos Fyssas et pour participation à une organisation criminelle. En octobre, la cour d'appel d'Athènes a fini d'entendre les témoins de l'accusation convoqués au procès. <https://www.amncsty.org/fr/countries/eu/rope-and-oentral-asia/greece/rcport-groee/> "D'autant que la police n'a souvent pas fait preuve de zèle dans sa recherche des auteurs de faits violents. Des études ont démontré qu'une proportion importante de policiers était idéologiquement proches d'Aube Dorée. Des témoignages ont rapporté que des victimes d'agressions racistes ont voulu porter plainte et ont été rabrouées, si pas molestées. Et lorsque des arrestations de membres ou sympathisants du parti avaient lieu, la lenteur de la justice a pu renforcer l'impression d'impunité. Ainsi, le procès pour criminalité organisée des cadres du parti arrêtés en septembre 2013 n'a réellement commencé que cet été. Entretemps, le président d'Aube Dorée a été

remis en liberté. De même que le meurtrier, en aveux, de Pavlos Fyssas et que tous ceux qui ont dépassé les dix-huit mois de détention préventive, le maximum légal en Grèce. (...) La tension monte entre la population locale et les nouveaux arrivants. Un terreau fertile pour Aube Dorée qui, après avoir fait profil bas suite au procès visant ses dirigeants, reprend du poil de la bête. Particulièrement dans les villages et les îles où ont été installés les 48 camps de réfugiés surpeuplés. Des flambées de violence ont eu lieu ces dernières semaines. Sur l'île de Chios, par exemple, où le camp de Souda accueille 16.500 réfugiés pour 7.450 places disponibles (18). Les 17 et 18 novembre, les familles syriennes et irakiennes qui y survivent dans des conditions inhumaines ont été attaquées, au moyen de lancers de pierre et de cocktails Molotov, par des groupes d'autodéfense des citoyens derrière lesquels il est aisé de reconnaître la patte d'Aube Dorée. Une fois de plus, la passivité des forces de police présentes sur place a été dénoncée lors de ces exactions qui ont mené à l'hospitalisation d'au moins un réfugié et deux militants antifascistes. D'autres manifestations à caractère xénophobe ont également pris place sur les îles de Samos et Lesbos où la cohabitation entre habitants et réfugiés est devenue difficile". « Les néo-nazis d'Aube Dorée, troisième parti de Grèce. Les causes d'un succès effrayant. », Pascale De Gendt dans *Analyses et études, Politique internationale, Sireas, 2016/20* ».

Verder wijst verzoeker op andere artikels die de straffeloosheid van de partij en de link tussen de partij en de politie bevestigen :

<https://www.liberciti.on.tr/planeto/2015/02/26/en->i,oce-los-neoiazis-d-tiübo-dorc:cMnütuplicnt-k.>sattaques-violentes 1632467 https://www.amncsty.org/fr/latcst/news/2016/U/grece-police-nHist-protcet-rotugecs-fromoneoing-f ar- r i g h t- a t a c k s/>. De nouvelles preuves accablent des membres du parti néonazi, en procès depuis 2015, accusés d'attaques contre des migrants, des antifascistes, et de meurtres politiques. En procès depuis 2015, 69 membres du parti néonazi d'Aube dorée, qui compte 16 sièges au Parlement grec, sont accusés d'avoir dirigé une organisation criminelle. Lundi et mercredi derniers, une série d'appels téléphoniques et d'échanges par SMS, présentée lors du procès, a révélé une nouvelles fois des liens étroits et une coordination entre les partisans d'Aube dorée et certains membres de la police hellénique, y compris les unités antiterroristes et anti-émeutes. Ces appels, qui ont été enregistrés pendant les opérations d'écoute téléphonique par les services de renseignements, ont détaillé les communications entre les membres du parti au sujet, notamment, de l'assassinat du rappeur antifasciste Pávlos Fyssas, le 18 septembre 2013. Giorgos Roupakias, membre du parti extrémiste, avait alors reconnu l'avoir poignardé. Créé dans les années 80, Aube dorée a été officiellement enregistré en tant que parti politique en 1993, avant de devenir le troisième parti du Parlement grec en 2015. Il a été accusé d'attaques généralisées contre des migrants et des opposants politiques, y compris du meurtre, en janvier 2013, de Shahzad Luqman, un travailleur migrant pakistanaï de 27 ans. <https://www.1iberation.fi/p1ancto/2018/04/25/grcce-des-ccoutes-revclont-les-1ions---etroits-ent-reube-doree-et-la-polioe 1645624>. Uit artikels van februari 2019 blijkt verder dat de Griekse regering besloten heeft om financiële en materiële bijstand aan erkende vluchtelingen en personen die van de subsidiaire beschermingsstatus genieten, in te trekken (zie ook stuk 6). « Le gouvernement grec a annoncé qu "d allait commencer à demander aux personnes ayant le statut de réfugié ou la protection subsidiaire de quitter les camps et les logements de UNHCR, en commençant par les personnes ayant obtenu leur statut avant août 2017. Refugee.Info a appris que cela mettra également fin, à terme, à leur accès à V assistance financière. Peu à peu, les autorités demanderont à toutes les personnes ayant le statut de réfugié ou la protection subsidiaire depuis plus de 6 mois de quitter les camps et les hébergements de l'UNHCR, et elles cesseront progressivement de leur fournir une aide financière, a annoncé le Ministère Grec de la Politique de Migration ». Uw Raad heeft al eerder soortgelijke beslissingen vernietigd ten gevolge van verontrustende verklaringen over de levensomstandigheden van erkende vluchtelingen in Griekenland: bijvoorbeeld arrest 211 210 van 18 oktober 2018 en arrest 228238 van 30 oktober 2019".

Verder stelt verzoeker dat het onderwerp ook veel inkt doet vloeien in internationale rechtspraak:

"The German Federal Constitutional Court has ruled that a decision by the Administrative Court of Minden rejecting the appeal of an asylum seeker against an inadmissibility decision based on the fact that he had been granted international protection in Greece was unconstitutional. In practice, the Federal Constitutional Court halted the transfer of the applicant to Greece. The claimant is a Syrian refugee who had been granted international protection in Greece and had entered Germany in July 2015. In December 2015, he applied for asylum in Germany and had his asylum application rejected as inadmissible as he had been previously granted refugee status in Greece. The claimant appealed against the inadmissibility decision to the Administrative Court (VG) Minden, which rejected his appeal in

December 2016, stating that Article 3 ECFIR had not been violated and that a discrimination of refugees vis-à-vis Greek nationals could not be proven based on the available sources. The VG Minden also rejected two pleas by the plaintiffs who argued that the sources provided in his appeal were not sufficiently taken into consideration. On 23 January 2017, the claimant lodged a constitutional complaint. The Constitutional Court found that the principle of effective legal protection required the executive to substantively examine all potentially infringing acts, and that the decision taken by the Administrative Court had not satisfied these requirements as it did not take into due consideration other sources than the European Commission Recommendation to reinstate Dublin transfers to Greece of 8 December 2016. (Elena Weekly Update, 2 juin 2017, <https://mailchi.nip/ecre/elena-vweekly-legal-update-2-iunc-2017# 13>.) Verzoeker citeert vervolgens paragrafen 10, 13 en 14 van de Aanbeveling van de Europese Commissie.

Hij besluit dat "Overwegende de bovenstaande elementen uit verschillende geloofwaardige bronnen die voor de meerderheid werden opgesteld na diepgaande analyse door internationale organisaties, kan er worden besloten dat de huidige levensomstandigheden in Griekenland voor erkende vluchtelingen de artikels 3 van het EVRM en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet schenden. De verleende hulp kan dus niet als stabiel of vast worden beschouwd. De hulp wordt niet automatisch verleend en er bestaat geen reglementair kader. Men wordt geholpen indien men geluk heeft en een plaatselijke organisatie aanwezig is in de regio... Het verkrijgen van basisbehoeften kan niet als voldoende worden beschouwd indien deze zodanig willekeurig is. De eiser bevond zich in een kwetsbare situatie, zonder vaste huisvesting, toegang tot een gepaste werk of sociale steun, en bijgevolg zonder mogelijkheid om voor zichzelf te zorgen. Hij heeft dit ook meermaals aangeduid gedurende zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. De analyse van verwerende partij getuigt van een uiterst beperkte en kortzichtige analyse zonder enige inrekeningname van de specifieke situatie van verzoeker en zijn vrees ingeval van terugkeer naar Griekenland omwille van de bedreigingen van de Arabieren. Verder tonen de voorgaande elementen aan dat de verzoeker niet in Griekenland kan verblijven, aangezien hij daar over geen basis bestaansmiddelen kan beschikken en daar geconfronteerd zou zijn met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het gebrek aan nauwkeurigheid en zorgvuldigheid in dit dossier is duidelijk".

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

a) Procedure

1. Bestreden beslissing;
2. Juridische bijstand;

b) Algemene informatie

3. Stiftung Pro Asyl en Refugee Support Aegean, "Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece", 23 juni 2017;
4. Amnesty International, « Combien de temps allons-nous tolérer cette situation? » histoires de réfugiés dans les camps des îles grecques", 8 februari 2018;
5. William Spindler, « HCR - Réforme des procédures d'asile en Grèce : davantage doit être fait", 30 januari 2015;
6. « La Grèce envisage d'éliminer progressivement les aides financières et l'hébergement pour les réfugiés statutaires », 19 februari 2019;

c) Situatie van verzoeker in Griekenland

7. Screenshots van de documentaire van DW;
8. Screenshot van S. A.;
9. Foto's van S. A. en verzoeker;
10. Artikels over de incidenten tussen de Koerden en de Arabieren in het Moria-kamp;
 - a. The Intercept, "Attacks on Kurds in a Greek camp raises fears that conflict in Syria has followed refugees abroad", 25 juli 2018;
 - b. Syria Direct, "Clashes in Greek camp leave hundreds of civilians displaced", 31 mei 2018;
 - c. Kurdinsta24, "Ten Syrian Kurds in critical condition after attack at refugee camp in Greece", 26 mei 2018;
11. Facebook-post;
12. Foto van de plaats waar één van de vrienden van verzoeker in Griekenland momenteel slaapt;
13. Mailwisseling met het CGVS.

In een aanvullende nota dd. 6 maart 2020 legt verzoeker volgende nieuwe elementen neer:

1. De vliegtuigtickets van S. A. van Mytilini naar Athene en van Athene naar Amsterdam;
2. Een kopie van het Grieks verblijfsdocument van S. A.;
3. Een foto van één van de vrienden van verzoeker die zelfmoord gepleegd heeft + een krantenartikel;
4. Een attest van Me. J.R..

2.2.2. Verwerende partij legt een nota dd. 5 februari 2020 neer waarin op de middelen in het verzoekschrift wordt geantwoord.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedure richtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatierichtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van

zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, punten 63-65, 67-70).

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd, luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*.

De parlementaire voorbereiding inzake artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende: *“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.”* (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

2.4. Beoordeling

2.4.1. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Asielprocedure richtlijn. In een arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van 5 prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije. Op de vraag of artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om

toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker reeds subsidiaire bescherming is verleend in een andere lidstaat, wanneer de levensomstandigheden voor personen met een subsidiaire beschermingsstatus in die andere lidstaat in strijd zijn met artikel 4 van het Handvest, dan wel niet voldoen aan de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, zonder evenwel in strijd te zijn met artikel 4 van het Handvest; verklaart het Hof van Justitie voor recht:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

Het Hof herinnert ook aan de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen verbod op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en wijst er onder meer op dat *“[W]anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”* (HvJ, Ibrahim e.a., punt 88). Het Hof benadrukt verder dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ, Ibrahim e.a., punt 89). Het Hof stelt hierover dat *“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”* (punt 90) en dat *“Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)”* (HvJ, Ibrahim e.a., punt 91).

2.4.2. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij nog geen inzage heeft gehad in het administratief dossier en dus niet met zekerheid kan weten of verwerende partij al dan niet onderzoek heeft gedaan bij de Griekse autoriteiten naar de geldigheid van zijn verblijfstitel en de effectiviteit van zijn bescherming en stelt dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij haar samenwerkingsplicht niet heeft vervuld. In zijn aanvullende nota bevestigt verzoeker dat hij ondertussen het administratief dossier heeft kunnen raadplegen maar dat *“daaruit niet blijkt dat verwerende partij daadwerkelijk heeft nagegaan of verzoeker effectief een internationale beschermingsstatus geniet in Griekenland, ...hoewel hij niet in het bezit is van zijn verblijfsvergunning”* en dat er *“geen garantie is dat verzoeker, in geval van terugkeer, nog steeds een geldig verblijfsdocument heeft in Griekenland (of dat deze verlengd zal worden)”*.

Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker zelf stelt dat hij *“subsidiare bescherming; de drie jaren kreeg”* in januari 2019 (gehoorverslag CGVS, p. 6) en in beroep ging om de vluchtelingenstatus te krijgen (idem) en dus niet betwist dat hij een internationale beschermingsstatus verkreeg in Griekenland. Verder stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat het EURODAC Search Result ‘M’ aanduidt voor verzoeker alsook GR1MOR(...), wat volgens de informatie toegevoegd door het CGVS in het administratief dossier (Nota betreffende Eurodac Hit “M” van 12 oktober 2018) betekent dat hij een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland. Hoewel noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier informatie is opgenomen over de exacte datum van erkenning, noch over de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning, blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker zelf verklaart dat hij de subsidiare beschermingsstatus verkregen heeft in Griekenland in januari 2019 en dan in beroep is gegaan om de vluchtelingenstatus te bekomen maar niet weet wat het resultaat was, omdat hij vertrokken is (gehoorverslag CGVS, p. 6). De Raad stelt ook vast dat niet blijkt uit het administratief dossier, noch wordt door verzoeker aangetoond, dat deze status werd ingetrokken of opgeheven.

De Raad kan verzoeker niet bijtreden waar hij een schending van de samenwerkingsplicht aanvoert met betrekking tot de vraag of verzoeker al dan niet effectief in Griekenland geniet van een internationale beschermingsstatus en of deze vandaag nog geldig is. Vooreerst herinnert de Raad er aan dat het in beginsel aan de verzoeker is om alle elementen tot staving van zijn verzoek voor te leggen maar dat de samenwerkingsplicht inhoudt dat de bevoegde autoriteit met de verzoeker moet samenwerken voor de bepaling van de relevante feiten en elementen tijdens de eerste fase van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. De Raad stelt vast dat verwerende partij heeft nagegaan in EURODAC of verzoeker een internationale beschermingsstatus heeft gekregen in Griekenland en dus wel degelijk met de verzoeker heeft samengewerkt om dit aspect van zijn verzoek om internationale bescherming, dat cruciaal is in het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het verzoek krachtens artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, vast te stellen.

Voor zover verzoeker doet gelden, met verwijzing naar een arrest van de Raad van 20 augustus 2018, dat de geldigheid van de verblijfstitel centraal staat en niet blijkt uit de bestreden beslissing of zijn verblijfstitel nog geldig is, wijst de Raad er vooreerst op dat de Raad een administratief rechtscollege is waarvan de arresten geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Verder volgt uit artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn dat verblijfsvergunningen uitgereikt aan personen die internationale beschermingsstatus genieten, beperkt zijn in de tijd en hernieuwbaar. Evenwel is dat niet het geval voor de toegekende (vluchtelingen of subsidiare beschermings-) status die in principe geldig blijft zolang de nood aan internationale bescherming blijft bestaan en die slechts kan worden ingetrokken of beëindigd indien de voorwaarden in artikel 14 dan wel artikel 19 van de Kwalificatierichtlijn vervuld zijn, waarbij de bewijslast bij de overheid ligt, en mits het naleven van een aantal procedurele waarborgen, waaronder het recht om gehoord te worden en toegang tot een effectief rechtsmiddel (zie artikelen 44 t.e.m. 46 van de Asielprocedurerichtlijn). De Raad stelt vast dat niet uit het administratief dossier blijkt, noch door verzoeker wordt aangetoond, dat deze status werd ingetrokken of opgeheven of dat de Griekse wetgeving op dit vlak strijdig zou zijn met de verplichtingen onder het EU asielacquis.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker geen informatie verstrekt waaruit blijkt dat personen die voorheen een internationale beschermingsstatus hebben verworven in Griekenland, die dit land verlaten hebben maar wiens verblijfsvergunning ondertussen verstreken is, ernstige problemen zouden ondervinden om een nieuwe verblijfsvergunning te bekomen of deze te verlengen. Naar het oordeel van de Raad stelt de bestreden beslissing terecht dat kan worden aangenomen dat *“zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen”*.

2.4.3. Voor zover verzoeker zich beroept op een vrees voor vervolging door Arabieren in Griekenland, stelt hij in wezen dat *“deze vrees onvoldoende geanalyseerd werd door verwerende partij”, “dat er in mei 2018 een grote ruzie is ontstaan tussen de Arabieren en de Koerden in Moria”, dat er “meerdere Koerden werden overgebracht naar het centrum waar verzoeker verbleef, Pikpa,... daar heeft de kamergenoot van verzoeker, S.A., die ook Koerd is, de nieuwe Koerdische aankomelingen onder zijn*

hoede genomen”, dat “in september 2018 heeft S. een interview afgelegd voor een reportage voor de Duitse media DW” en dat “deze reportage ging over terreur in Moria; door, onder andere, de aanwezigheid van IS-leden in het kamp en het conflict tussen de Arabieren en de Koerden”, dat “deze reportage slecht ontvangen werd door de IS-leden en Arabieren”, dat “Na een eerste bedreiging, werd S. verplaatst naar een geheime kamer in het Pikpa-kamp. Wanneer de Arabieren naar de oorspronkelijke kamer van S. zijn gekomen, was S. dus niet aanwezig, maar wel zijn kamergenoot, verzoeker, die bijgevolg ook bedreigd werd door de Arabieren”, dat “verzoeker ook naar de politie is gegaan. Deze heeft echter niets gedaan om verzoeker veilig te stellen” en dat “Verzoeker vreest nog steeds deze Arabieren, aangezien zij een duidelijke link gelegd hebben tussen S. A. en zichzelf. Hij vreest bijgevolg dat zij hem terug zullen vinden, in het bijzonder indien zij een negatieve beslissing zouden krijgen door het interview van S. aan de DW (uitsluiting van de vluchtelingenstatus bijvoorbeeld) en indien zij S. zelf niet eerst zullen vinden” en dat “er rekening moet gehouden worden met het feit dat de vluchtelingenkringen in Griekenland klein zijn en dat “iedereen elkaar kent”. In zijn aanvullende nota wijst verzoeker er op dat “S.A., de kamergenoot van verzoeker in Griekenland, heeft ook beslist om Griekenland te verlaten omwille van de problemen die hij er kent met de Arabieren. Hij heeft dus op 17 januari 2020 een vliegtuig genomen van Athene naar Amsterdam” en dat deze persoon vandaag in Duitsland verblijft waar hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend”.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker verklaart dat het incident met de IS-leden waarop verzoekers vrees voor vervolging is gebaseerd, plaats heeft gevonden in september 2018, wat ook bevestigd wordt door het video fragment van DW waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt. Volgens zijn verklaringen was deze persoon de kamergenoot van verzoeker en is hij dezelfde persoon die herkenbaar getuigt over bedreigingen door IS in het kamp (gehoorverslag CGVS, p. 7) en werd deze persoon in een andere kamer in het kamp ondergebracht nadat hij bedreigd werd (gehoorverslag CGVS, p. 7) en dat de Arabieren hem zochten en aan verzoeker vroegen waar hij zich bevond (*idem*).

Evenwel blijkt uit het administratief dossier ook dat verzoeker verklaart dat de Arabieren bij hem kwamen informeren naar zijn kamergenoot maar dat hij “zei dat ik geen nieuws van hem had en dan zijn ze vertrokken” (gehoorverslag CGVS, p. 7). De Raad vast dat de bestreden beslissing op pertinente gronden stelt dat zijn vrees voor de Arabieren die op zoek zouden zijn naar zijn voormalige Koerdische kamergenoot, hypothetisch is, nu blijkt dat hij na dit incident nog tot 15 september 2019 in het Pikpa kamp verbleef en ook geen gewag maakt van verdere problemen die hij zou gekend hebben met de IS leden die zijn voormalige kamergenoot zochten na het incident in september 2018 tot het ogenblik van zijn vertrek uit Griekenland.

Waar verzoeker stelt dat dat hij naar de politie is gegaan en dat deze niets heeft gedaan om hem veilig te stellen en dat hij zich niet meer veilig voelde en bijna nooit meer naar buiten kwam, stelt de Raad vast dat het weinig aannemelijk is dat, mocht de groep Arabieren hem daadwerkelijk gevisieerd hebben, zij gedurende een jaar hem niet zouden gevonden hebben nu hij al die tijd in het Pikpa kamp verbleef. Voor zover verzoeker aanvoert dat de Griekse politie niets heeft gedaan om verzoeker veilig te stellen en verklaarden dat hij de verantwoordelijken moest noemen, blijkt hieruit niet dat verzoeker geen bescherming kan verkrijgen van de Griekse autoriteiten of dat de Griekse autoriteiten verzoeker geen bescherming zouden willen bieden omwille van één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, nu hij volgens zijn verklaringen wel degelijk de mogelijkheid had om een klacht in te dienen bij de Griekse autoriteiten. Dat niet onmiddellijk actie werd ondernomen door de Griekse autoriteiten ten aanzien van verzoeker zelf toont op zich niet aan dat hij geen bescherming kan krijgen in Griekenland, mocht hij bij terugkeer alsnog problemen krijgen met de groep Arabieren, nu uit verzoekers verklaringen ook niet blijkt dat hij persoonlijk werd bedreigd door de groep personen die zijn voormalige kamergenoot belaagden. Ook de vrees dat hij in het bijzonder gevisieerd zou worden indien de beweerdelijke IS-leden een negatieve beslissing zouden krijgen, is een loutere bewering van verzoeker die in het licht van bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk is en door verzoeker niet *in concreto* wordt aangetoond.

De door verzoeker neergelegde documenten en het youtube videofragment kunnen deze beoordeling van de Raad niet ombuigen. De getuigenissen in het videofragment, een reportage van het Duitse kanaal Deutsche Welle, stemmen weliswaar overeen met de verklaringen van verzoeker met betrekking tot het incident tussen een groep beweerdelijke IS-leden en een groep Koerden en ook blijkt uit het video fragment dat een persoon genaamd S. hierover getuigt vanuit het kamp Pikpa op het eiland Lesbos, maar hierdoor kan verzoeker niet aannemelijk maken dat hijzelf gevisieerd zou worden door deze groep personen waarvan verder ook niet duidelijk is of zij zich nog in Griekenland bevinden en waar zij zich zouden bevinden, nu hijzelf niet in het videofragment voorkomt en er ook niet in genoemd wordt. Ook de

kopie van een vliegtuigticket op naam van een persoon genaamd A.S. en een kopie van een document waarop dezelfde naam is vermeld noopt niet tot een andere conclusie nu ook hieruit niet blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van de groep beweerdelijke IS-leden, maar enkel dat een persoon onder deze naam naar Amsterdam is gevlogen. De foto van een vriend die zelfmoord heeft gepleegd en de tweets en facebook posts over zelfmoorden van twee asielzoekers in Noord-Griekenland, hoe tragisch ook, tonen op zich geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan in hoofd van verzoeker. Verder stelt de bestreden beslissing op pertinente gronden, die steun vinden in het administratief dossier over de overige documenten dat *“Uw taskara is enkel bij machte om uw identiteit aan te tonen, hetgeen in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De foto's zijn wat ze zijn, afbeeldingen van u met een persoon waarvan u stelt dat het uw kamergenoot is en afbeeldingen van uw familieleden. De print van de pagina waar de video op stond gepubliceerd noch de print van een banktransactie toont uw vrees of het gebrek aan bescherming van de Griekse overheid aan, en de artikelen over hazaras en vluchtelingen in Griekenland betreffen de algemene situatie en niet uw persoonlijke situatie”*. De Raad stelt vast dat verzoeker die onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing niet betwist en neemt deze over.

De Raad stelt verder ook vast dat verzoeker zelf verklaart psychologische problemen te hebben gehad en onder de supervisie stond van een psycholoog en door zijn tussenkomst werd verhuisd naar het Pikpa kamp nadat hij het slachtoffer was geweest van een poging tot verkrachting (gehoorverslag CGVS, p. 6, 10), maar hier verder geen documenten van neerlegt. De Raad kan aannemen dat, gezien de jonge leeftijd waarop hij in het kamp in Moria terecht kwam en gezien de erbarmelijke omstandigheden in het kamp, verzoeker het psychisch zwaar te verduren had en gezien het feit dat hij bij aankomst in Moria in 2017 minderjarig was en gezien de poging tot verkrachting als een kwetsbare persoon werd beschouwd en daarom naar het Pikpa kamp werd overgeplaatst en dat hij onder de indruk was van de algemene omstandigheden in het kamp alsook het incident in september 2018. Evenwel volstaat dit niet om een gegronde en actuele vrees voor vervolging in zijn hoofd aan te tonen. Verzoeker slaagt er om aan te tonen dat hij om gegronde redenen geen bescherming wil of kan krijgen van de Griekse overheid tegen deze groep personen.

Het voorgaande volstaat voor de Raad om te besluiten dat verzoeker er niet in slaagt een actuele en geïndividualiseerde gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken in Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer geïndiceerd zou worden door een groep beweerdelijke IS-leden omwille van een incident dat anderhalf jaar geleden heeft plaatsgevonden en het feit dat hij kamergenoot was op het eiland Lesbos van een Koerdische persoon die dit incident heeft aangeklaagd en die ondertussen een verzoek om internationale bescherming in Duitsland heeft ingediend.

2.4.4. Waar verzoeker zich baseert op de slechte levensomstandigheden voor personen met internationale beschermingsstatus in Griekenland om een reëel risico ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt hij in wezen dat hij *“meermaals heeft geprobeerd om werk te vinden en hem door OAED werd gezegd dat het voor hem moeilijk zou zijn om werk te vinden, hoewel hij bijna perfect Engels spreekt”*; dat hij *“onvoldoende toegang had tot huisvesting en vreest dat dit ook het geval zal zijn in geval van terugkeer”* en dat *“de levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen in Griekenland te wensen over laten”*.

Met betrekking tot verzoekers stelling dat hij onvoldoende toegang had tot huisvesting en vreest dat dit ook zo zal zijn in geval van terugkeer, stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaart dat hij eerst in Moria kamp verbleef maar nadien verhuisd werd naar het Pikpa kamp na tussenkomst van zijn psycholoog nadat er een poging tot verkrachting op hem werd gepleegd en dat hij er bleef wonen tot twee dagen voor zijn vertrek uit Griekenland op 17 september 2019 (gehoorverslag CGVS, p. 6, 10), terwijl hij een internationale beschermingsstatus kreeg in januari 2019 (gehoorverslag CGVS, p. 6). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk toegang had tot huisvesting gedurende zijn verblijf in Griekenland en er met zijn kwetsbaarheid werd rekening gehouden. Verder blijkt uit zijn verklaringen niet dat hij de autoriteiten, non gouvernementele organisaties of UNHCR heeft gecontacteerd voor ondersteuning bij de zoektocht naar huisvesting noch dat hij zelf pogingen heeft ondernomen om huisvesting te vinden op het vasteland nadat hij Lesbos had verlaten. Voor zover verzoeker ter staving van zijn stelling verwijst naar stuk 6 stelt de Raad vast dat het bericht inzake de vraag van UNHCR aan personen met internationale beschermingsstatus om de accommodatie van UNHCR te verlaten betrekking heeft op de personen die een statuut kregen voor augustus 2017, terwijl verzoeker een status kreeg in januari 2019. Waar verwezen wordt naar het rapport van Pro Asyl van 2017 (stuk 3) herinnert de Raad er vooreerst aan dat al is vastgesteld dat verzoeker nog steeds over een internationale beschermingsstatus beschikt

in Griekenland en dat er geen indicaties zijn dat zijn verblijfsvergunning niet langer geldig zou zijn of dat het voor hem onmogelijk zou zijn om zijn verblijfsvergunning te verlengen op basis van zijn internationale beschermingsstatus, mits het zetten van een aantal stappen indien nodig.

Waar vervolgens de aangevoerde landeninformatie wijst op een aantal obstakels die personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland ondervinden met betrekking tot het voorleggen van bepaalde documenten met betrekking tot hun persoonlijke status voor het bekomen van een sociale uitkering zoals registratie bij de belastingautoriteiten en een domicilie waardoor deze personen in een vicieuze cirkel kunnen terechtkomen, blijkt hieruit niet dat het absoluut onmogelijk is voor elke persoon die internationale bescherming heeft bekomen in Griekenland om deze documenten te bekomen. Verzoeker toont met de verwijzing naar de geciteerde landeninformatie niet aan, noch blijkt uit het administratief dossier, dat het voor verzoeker onmogelijk zal zijn om de vereiste documenten te bekomen om een sociale uitkering te genieten of om huisvesting te vinden, noch dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, hierdoor in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Waar verzoeker verder aanvoert dat de erkende vluchtelingen in Griekenland het slachtoffer blijven van de reeds zeer fragiele sociale toestand van de Griekse staat en hierbij verwijst naar de verklaring van UNHCR (stuk 5) herinnert de Raad er aan dat bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende toegang tot huisvesting, sociale uitkeringen en de arbeidsmarkt in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere Unieburger op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. Verzoeker toont dit niet aan.

Waar verzoeker verwijst naar het rapport van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa stelt de Raad vooreerst vast dat dit voornamelijk betrekking heeft op de situatie op de Griekse eilanden. De Raad stelt voorts vast dat de geciteerde bron weliswaar een ontluisterend beeld schept van de omstandigheden voor asielzoekers op de Griekse eilanden maar herinnert er aan dat de Raad hierboven al vastgesteld heeft dat verzoeker een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland en het eiland Lesbos kon verlaten nadat hij een status had gekregen in Griekenland. Verder worden geen elementen aangebracht waaruit blijkt dat verzoeker, als persoon die een internationale beschermingsstatus heeft bekomen in Griekenland, zich verplicht op één van de eilanden zou moeten vestigen in de opvangfaciliteiten voor asielzoekers aldaar, zodat de slechte levensomstandigheden in de kampen op de eilanden niet dienstig kunnen worden aangevoerd.

Met betrekking tot de aangevoerde moeilijkheden om werk te vinden, stelt de Raad vooreerst vast dat uit het stuk 4 neergelegd bij de aanvullende nota van verzoeker blijkt dat verzoeker optrad als tolk voor de NGO Lawyers in Lesbos als vrijwilliger en dat volgens het verzoekschrift zijn Engels nagenoeg perfect is. Waar volgens zijn verklaring de OAED hem vertelde dat het moeilijk is om werk te vinden als vluchteling in Griekenland, zelfs met een goede kennis van het Engels, stelt de Raad vast dat dergelijke kennis in elk geval geen handicap is op de arbeidsmarkt en uit zijn verklaringen ook niet blijkt dat hij pogingen heeft ondernomen om tewerkstelling te vinden nadat hij een status had verworven in Griekenland. De Raad kan aannemen dat het in de huidige omstandigheden zeer moeilijk is om werk te vinden in Griekenland omwille van de economische situatie in het land maar uit de informatie aangebracht door verzoeker blijkt niet dat personen met internationale beschermingsstatus de toegang tot de arbeidsmarkt wordt ontzegd of dat het daardoor absoluut onmogelijk zou zijn voor deze personen om in hun levensonderhoud te voorzien.

Met betrekking tot het racisme dat verzoeker heeft ervaren in Griekenland stelt de Raad vooreerst vast dat hij hier tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen gewag van maakt en in het verzoekschrift verwijst naar een rapport van Amnesty International en twee internet artikels gepubliceerd op de website van Libération waarin wordt bericht over racistische incidenten in Griekenland ten opzicht

van migranten en vluchtelingen. Waar de Raad kan aannemen dat het mogelijk is dat verzoeker met onverdraagzaamheid en uitingen van racisme kan worden geconfronteerd in Griekenland, stelt de Raad evenwel vast dat, hoe verwerpelijk ook, uit de geciteerde landeninformatie niet blijkt dat hij hierdoor zal worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van het arrest *Ibrahim e.a.* Verder toont verzoeker niet aan dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Griekse autoriteiten tegen uitingen van racisme.

De Raad stelt vast dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene persartikelen en rapporten over racisme in Griekenland geen gegronde en individuele vrees voor vervolging omwille van zijn ras in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt, noch hiermee aantoont in een situatie van verregaande materiële deprivatie in de zin van het arrest *Ibrahim e.a.* van het HvJ te zullen belanden in geval van terugkeer naar Griekenland.

Met betrekking tot de landeninformatie die door verzoeker wordt voorgelegd stelt de Raad vast dat hieruit blijkt dat de situatie van personen met internationale beschermingsstatus in Griekenland zeer precair kan zijn en dat zij soms in erbarmelijke omstandigheden moeten overleven maar niet dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder aan wie een status werd verleend niet langer effectief of toereikend zou zijn. Deze landeninformatie, is weliswaar een belangrijk element in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming maar volstaat op zich niet om in hoofde van verzoekster aan te tonen dat indien zij zich opnieuw zou beroepen op haar internationale beschermingsstatus in Griekenland, zich buiten haar wil om in een situatie van verregaande materiële deprivatie zou bevinden die kan gelijkgesteld worden met onmenselijke of vernederende behandeling.

Waar tenslotte verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van 18 oktober 2018 en een arrest van het Duitse Federale Grondwettelijk Hof herinnert de Raad er aan dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben en dat verzoeker verder ook niet aantoont zich in dezelfde omstandigheden te bevinden als de verzoekers in de geciteerde arresten. Wat betreft de verwijzing naar de aanbeveling van de Europese Commissie stelt de Raad vast dat deze geen ander licht werpen op de hierboven gemaakte vaststellingen, nu zij in de lijn liggen van de andere landeninformatie die door verzoeker werd voorgelegd. Verzoeker toont ook niet aan in specifieke kwetsbare positie te verkeren nu is vastgesteld dat hij meerderjarig is (zie administratief dossier, stuk 10) en niet is aangetoond dat verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen psychologische ondersteuning zou kunnen krijgen, indien nodig.

Het voorgaande volstaat voor de Raad om te besluiten dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer in Griekenland zal worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie omdat hij volledig afhankelijk zal zijn van overheidssteun en door de onverschilligheid van Griekse autoriteiten, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

2.4.5. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.4.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad er op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM verzoeker niet aantoont hoe en op welke manier deze bepaling geschonden is door de bestreden beslissing. Ook met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 4 en artikelen 11 tot en met 35 en volgende van de Kwalificatierichtlijn; artikelen 33, 34 en 35 van de Asielprocedurerichtlijn en artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, stelt de Raad vast dat deze middelen niet verder worden uitgewerkt in het verzoekschrift en verzoeker niet concreet aantoont hoe en op welke manier deze wetsbepalingen geschonden zijn door de bestreden beslissing zodat deze onderdelen van het middel niet ontvankelijk zijn ((RvS, nr. X van 29 november 2006; RvS, nr. X van 20 oktober 2006; RvS, nr. X van 28 januari 2003; RvS, nr. X van 15 mei 2003; RvS, nr. X van 26 april 2002).

2.4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. POLLET